

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681570528/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

og Bøge; Kornet bølgede paa Marken; jeg drømte mig midt i Sjælland.

Ludwigslust med sit Slot, sin store Hauge og de brede Alleer laae for os. Et Vindue stod aabent i Gæstgivergaarden, hvor vi droge ind, en Spurv satte sig paa det, og qviddrede lysligt – jeg veed ikke hvad, men baade Fuglen selv, og Organet jeg hørte, forekom mig bekjendt, det var bestemt den samme lille Person, der den sidste Morgen jeg var i *Dannemark* qviddrede udenfor mit Vindue, men som jeg den Gang heller ikke forstod; skulde det være en Recensent?

Gjerne vilde jeg nu male, baade i Vers og Prosa, hvorledes vi fra *Ludwigslust* foer igjennem den ene By efter den anden, hvor der i Grunden intet var at see, men det kunne vi da, i alle Tilfælde selv bøde paa; gjerne vilde jeg tegne den romantiske Egn ved *Lauenborg*, hvor der rigtignok, hverken vare Skove eller Floder, Bjerge med Viinranker og Ruiner, og dog var den romantisk. Det var uhyre Sandbanker, og atter Sandbanker! der saae ud, som Havet nyligt var skyllet bort og havde efterladt disse. Snart var Veien saa bred, at den ikke selv vidste hvor den egentlig endte, snart løb den ind mellem disse hvide Bjerge, hvor Vognen sank dybt i og kom næsten ikke af Stedet. Betænk desuden, at det var Maaneskin, og at vi ikke saae eller horte til et levende Væsen udenfor os. Som sagt, jeg vilde male dette, jeg vilde male *Hamborg* og *Lübeck* paa Tilbagetouren, nu jeg er kommen i Ro, indenfor *Kjøbenhavns* Volde, men idet jeg griber Pennen, sidder igjen den lille Fugl udenfor Vinduet og qviddrer, ligesom før jeg reiste bort, og som den qviddrede i *Ludwigslust*. Jeg troer endogsaa den siger det selvsamme; det er nu tredje Gang. Det maa være en Recensent, for han sætter mig i slet Humeur! Der komme altsaa ingen Skyggebilleder flere, ikke engang af det herlige Hav, der heller ikke var i godt Humeur, da jeg tog hjem, men det klædte det godt, dette mørke Blik, den raske Kuling, der greb i Seilet, og hvirvlede den sorte Røgstøtte op i Luften; *Kjøbenhavns* Taarne hævede sig foran os, de saae mig saa spidse, saa satiriske ud, som vare de et Billede paa de Penne, der maaskee ville kradsse paa mine Skyggebilleder.

Maleren gaar ud i Guds Natur, aftridser sig der, det enkelte Træ, det enkelte Blad, der ved sin Skjønhed eller særegne Character tiltrækker sig hans Opmærksomhed, samler sig saaledes en Mængde Studier, der siden anbringes i hans Compositioner. Digterens Skizze-

bog, er derimod hans eget Hjerte, her afprøge sig de store Livsbilleder, der siden fremtræde i hans Værker. Jeg har, med det bedste Sindelag, bragt mine Venner og – Uvenner, disse løse Skizzer, disse Skyggebilleder af en lille Reise paa 6 Uger. Saaledes som jeg saae hver Enkelthed, bringer jeg den, før det Hele nu snart smelter sammen, kun til et eneste Stykke i mit Liv: et smukt Sommerlandskab med det blikstille Hav, de fremmede Lande med deres Mennesker og de høie Bjerge, med Skovene mellem de lette Taageskyer.

Endnu qviddrer Fuglen udenfor, ikke en ærlig Sang kan den synge, nei kun pippe og hugge er alt hvad den kan. Nu vil jeg strax afbryde, men dette «Levvel», er noget ganske Egent; det er underligt, saaledes at lade sine Tanker og Drømme flagre ud i Verden! mangan Een vil vist finde, at jeg virkelig gav hvad jeg saae og følte, medens Andre tage Billederne frem, som var det en Skolestiil de skulde gaae igjennem for at finde Feilene! her er en Streg for krum, her een for lige, her er glemt et Comma, o.s.v. Bitterhed, Fornemhed og Strængthed, ere den unge Digtets Opdragere! tre saadanne Mestere, maae jo ret kunde bringe noget frem, eller – – udslette det hele.

Mangen lille Fugl, der synger i Skoven, vilde sikkert, dersom den saaledes skulde staae Skoleret hver Gang den sang, snart tie og sørge sig ihjel bag de grønne Hække, men Digteren – –

Ei Roes, ei Dadel standse maa hans Flugt,
Ved Storm og Solskin bliver Blomsten Frugt!